

Arrest

nr. 77 630 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 17 november 2009 een aanvraag in ter verkrijging van een visum type D. Op 23 februari 2011 verschaft de procureur des Konings een negatief advies betreffende haar in Kosovo afgesloten huwelijk.

Op 9 mei 2011 wordt het visum geweigerd.

Op 7 juni 2011 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring af, in het bezit zijnde van een visum C.

Op 14 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van de familielid van een burger van de Unie in.

Op 5 december 2011 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag en neemt hij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van Behoorlijk bestuur ondermeer: het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker is Kosovaar en is op 08.04.2009 gehuwd met mevrouw Z. L..

Op 14.06.2011 heeft verzoeker bij zijn verblijfplaats te Zandhoven een aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een Belg(Burger van de Unie) ingediend.

Deze wordt geweigerd bij beslissing van 05.12.2011 met bevel het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Verweerster weigert een verblijfsvergunning omdat zij meent dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Dit is niet zo.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben elkaar leren kennen voor het eerst in 2007 en onderhielden telefonisch contact.

Uiteindelijk besloten zij in 2009 te trouwen.

Een visum gezinshereniging werd aangevraagd op 17 november 2009 doch geweigerd bij beslissing van 09.05.2011(1).

Verzoeker had inmiddels, gezien het lang uitblijven van een antwoord een Hongaars visum aangevraagd en bekomen om het Schengen-gebied te betreden.

eens aangekomen, in België heeft hij dan een aanvraag gedaan op 14.06.2011.

In essentie herhaalt de bestreden beslissing het advies van het Parket geleend naar aanleiding van de visumaanvraag.

Verzoeker wenst op te merken dat geen van de ongerijmdheden betreffende hun kennismaking die vermeld worden in dit advies, van dien aard zijn om te twifelen aan de intenties van verzoeker of zijn echtgenote, oorts naar het administratief dat verder blijkbaar bestaat uit:

1. de arrestatie van verzoeker op 18.01.2009 op de luchthaven van Bierset

2. de ontvoering van de echtgenote in 2009.

Verzoeker verbleef op dit moment in Kosovo gezien het koppel pas gehuwd was.

Er werd blijkbaar bij de aangifte van de ontvoering door de schoonouders van verzoeker geen melding gemaakt van dit huwelijk

Moest dit?

Werd dit gevraagd door de politiediensten?

De relevantie van dit gegeven voor zijn huidige verblijfsaanvraag ontgaat verzoeker compleet. Wil verweerster haar twijfels uiten over of dit huwelijk überhaupt was afgesloten in 2009 op het moment van de ontvoering?

De bestreden beslissing maakt dit alles niet duidelijk doch bedient zich van insinuaties en de bestempelt ontvoering de ontvoering als 'verdacht' en gaat zover als verzoeker te verdenken van de ontvoering van zijn echtgenote.

Deze 'motieven' houden totaal geen verband met de genomen beslissing. De echtgenote van verzoeker is ontvoerd en hierbij verkracht geweest.

Zij is nog steeds in behandeling hiervoor wegens PTSS.

Verzoeker wenst zijn echtgenote bij staan en heeft na lang wachten op zijn visum gezinshereniging uiteindelijk het initiatief genomen om via een Hongaars visum zijn echtgenote op wettige wijze te vervoegen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat men pas na feitenonderzoek een beslissing neemt. Verweerster komt hieraan als administratie tekort.

Uit niets blijkt dat verweerster überhaupt de aanvraag van 14.06.2011 heeft onderworpen aan een onderzoek of enige NIEUWE overweging heeft gedaan alvorens tot de bestreden beslissing te komen..

Verzoeker heeft op 30.06.2011 een verklaring dienen af te leggen bij de politie omtrent zijn aanvraag. Ook zijn echtgenote heeft een verklaring afgelegd.

De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van deze verklaringen doch baseert zich ENKEL op het 'administratief dossier' bij haar die reeds bestond naar aanleiding van de visumaanvraag. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij laat vooreerst gelden dat art. 3 van de wet dd. 29.7.1991 de formele motiveringsplicht betreft.

Dienomtrent blijkt bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, en aldus de inhoud van de motivering bekritiseert, laat verwerende partij het volgende gelden.

Verzoeker houdt voor dat er onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar de situatie van verzoeker en zijn echtgenote. Verwerende partij laat gelden dat deze kritiek niet dienstig kan worden herhaald in het kader van dit annulatieberoep van verzoeker zelf. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

In zoverre verzoeker, die allerlei theoretische beschouwingen uit aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel, poogt voor te houden dat hij niet werd gehoord, laat verwerende partij gelden dat verzoekers vage en theoretische beschouwing geen aanleiding kunnen geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verwerende partij merkt verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat het huwelijk van verzoeker en mevrouw [Z.] niet wordt erkend.' Dit was al zo ten tijde van de beslissing dd. 9.5.2011 houdende de weigering van visum.

Aangezien de situatie van verzoeker niet is gewijzigd, valt niet in te zien waarom, na een bijkomend onderzoek, de verwerende partij haar visie zou bijstellen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, besliste dat de aanvraag voor een verblijfsrecht diende te worden geweigerd.

Er dient te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dd. 5.12.2011, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier, en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat de concrete kritiek van verzoeker geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoeker kritiek uit op de feitelijke vaststellingen. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

"... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (c/r. artikel 146 bis B. W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond" (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008). Verzoekers enig middel faalt dan ook in rechte.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte, dat het visum aan verzoeker diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegde van recht werd gemotiveerd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing dd. 25.09.2007 (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De beschouwingen van de verzoekende partij niet meer zijn dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijk kheidsbeginsel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijk kheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers vage beschouwingen missen elke grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen en ten genoegde van recht werd gemotiveerd aan de hand van draagkrachtige motieven.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht wordt er gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt:

"Verweerster weigert een verblijfsvergunning omdat zij meent dat het om een schijnhuwelijk gaat. Dit is niet zo.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben elkaar leren kennen voor het eerst in 2007 en onderhielden telefonisch contact.

Uiteindelijk besloten zij in 2009 te trouwen.

Een visum gezinshereniging werd aangevraagd op 17 november 2009 doch geweigerd bij beslissing van 09.05.2011(1).

Verzoeker had inmiddels, gezien het lang uitblijven van een antwoord een Hongaars visum aangevraagd en bekomen om het Schengen-gebied te betreden.

eens aangekomen, in België heeft hij dan een aanvraag gedaan op 14.06.2011.

In essentie herhaalt de bestreden beslissing het advies van het Parket geleend naar aanleiding van de visumaanvraag.

Verzoeker wenst op te merken dat geen van de ongerijmdheden betreffende hun kennismaking die vermeld worden in dit advies, van dien aard zijn om te twifelen aan de intenties van verzoeker of zijn echtgenote, oorts naar het administratief dat verder blijkbaar bestaat uit:

1. de arrestatie van verzoeker op 18.01.2009 op de luchthaven van Bierset

2. de ontvoering van de echtgenote in 2009.

Verzoeker verbleef op dit moment in Kosovo gezien het koppel pas gehuwd was.

Er werd blijkbaar bij de aangifte van de ontvoering door de schoonouders van verzoeker geen melding gemaakt van dit huwelijk

Moest dit?

Werd dit gevraagd door de politiediensten?

De relevantie van dit gegeven voor zijn huidige verblijfsaanvraag ontgaat verzoeker compleet. Wil verweerster haar twijfels uiten over of dit huwelijk überhaupt was afgesloten in 2009 op het moment van de ontvoering?

De bestreden beslissing maakt dit alles niet duidelijk doch bedient zich van insinuaties en de bestempelt ontvoering de ontvoering als 'verdacht' en gaat zover als verzoeker te verdenken van de ontvoering van zijn echtgenote.

Deze 'motieven' houden totaal geen verband met de genomen beslissing. De echtgenote van verzoeker is ontvoerd en hierbij verkracht geweest.

Zij is nog steeds in behandeling hiervoor wegens PTSS.

Verzoeker wenst zijn echtgenote bij staan en heeft na lang wachten op zijn visum gezinshereniging uiteindelijk het initiatief genomen om via een Hongaars visum zijn echtgenote op wettige wijze te vervoegen."

Hiermee beperkt de verzoekende partij haar kritiek in wezen tot de stelling dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk is.

De Raad wijst erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsonwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dan ook het volgende: "De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit

voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 ; C.BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg

bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden gesteld dat uit artikel 40bis iuncto 40ter van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die een verblijf van meer dan drie maanden aanvraagt als familielid van de burger van de Unie en om gezinshereniging verzoekt als echtgenoot van een Belgisch onderdaan, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is, wat in casu ontbreekt. De verzoekende partij legde hiertoe een Kosovaars huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’ en het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, belet zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum ‘gezinshereniging’ en van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag zij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenote de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij –, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginzelen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk “die betrekking hebben op beide echtgenoten” op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, Parl.St. Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). De verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Te dezen merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat de verzoekende partij geen beroep aantekende tegen de beslissing waarbij werd geweigerd haar een visum type D toe te kennen omdat haar huwelijk een schijnhuwelijk zou betreffen. Integenstelling tot wat het verzoekschrift stelt kon de verwerende partij in alle redelijkheid derhalve de motieven betreffende de weigering een visum D toe te kennen herhalen in de bestreden beslissing te meer betreffende het schijnhuwelijk de verzoekende partij nalaat nieuwe gegevens toe te voegen. De verhoren van de verzoekende partij en haar "echtgenote" op 30 juni 2011 doen aan het voorgaande geen afbreuk te meer de verzoekende partij de Raad in het ongewisse laat of zij gerechtelijke stappen heeft ondernomen om haar huwelijk te laten erkennen en desgevallend zich betreffende haar huwelijksakte heeft gericht tot de rechtbank van eerste aanleg die over de bevoegdheid beschikt om te oordelen over het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk.

Het gegeven dat dat de zogenaamde echtgenote in behandeling is wegens "PTSS" doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld en blijkt tevens dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende, rekening houdend met de bevoegdheid waarover de Raad beschikt. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN